

Prolog

Tato kniha je sestavena z rukopisů nalezených při vykopávkách nedaleko chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě. V hrobě neznámého rytíře byla objevena malá truhlička s až neuvěřitelně zachovalými pergameny. Při důkladném prozkoumávání se zjistilo, že text je psaný napůl latinsky a napůl staročeštinou. Díky skvělé a zdoluhavé práci badatelů ze spolku přátel středověku, se podařilo text zrekonstruovat a přeložit do jazyka srozumitelného pro dnešního čtenáře. Ponořte se tedy do vyprávění muže, jenž psal v průběhu několika let tyto řádky a oddejte se kouzlu starých časů. Věřte, že čtete skutečné příběhy, které se v dobách dávno minulých mohly skutečně stát...

Kapitola I.

Vím, drahý čtenáři, že rozpravy o životě těsně před smrtí asi nebudou moc veselé. Budou spíš nudné, pravděpodobně smutné. Ale nemám jinou možnost, jak zaznamenat otisk svého života na tomto světě, než použít ořezaný husí brk, inkoust a list pergamenu, který jsem si vyprosil od kněze za poslední mé mince. Ano. Zlatáčky, stříbrňáky a další lesklé penízky, které se neustále točí a kutálejí. Bez nich se nedá žít. A já, já už nebudu potřebovat nic. Slyším zpoza mříží, umístěných v díře vysoko nad mou hlavou, jak na nedalekém nádvoří dělníci pod vedením purkrabího staví pódium pro poslední dějství divadelního představení jménem život. A já, já budu mít sólo...

Těžce polykám, když si uvědomím, co mě brzy čeká. Těžce polykám a zároveň se směju té absurdní frašce, kterou mi Bůh dal do vínku.

Všechno vlastně kdysi taky začalo na představení pro prostý lid na nádvoří tohoto hradu. Tenkrát byl ale hlavním hercem pro mě bezejmenný lupič, který měl pod mečem kata přijít o hlavu. Byl jsem tenkrát ještě malý chlapec. A nechápal jsem, jak

lidé mohou dobrovolně přihlížet těm hrůzám, kterými končily všechny tyto výstupy vrahů, lupičů, podvodníků a jiných zločinců, pod skvělým vedením režiséra jménem Smrt.

Dnes však, s jistým sebestředným, pohrdavým a zálibným úsměvem v mé zbídačelé tváři, musím uznat, že ve smrti musí být i něco krásného. Víím, že je to zvrácené, ale třeba to jednou pochopíte, až dočtete tyto řádky.

Ano, přál bych si žít, ale v mém současném stavu považuji smrt za vysvobození. I když bude, jak předpokládám, krutá, dlouhá a bolestivá. Ostatně za své skutky si nezasloužím nic jiného. Máchnutí mečem, svist chladné ocele, která mi přetne míchu někde uprostřed krku tak, abych nic necítil ještě dříve, než se má padající hlava dotkne prachu a špíny na nádvoří, by bylo za mé skutky příliš snadné. Ne. Ne. Já si život vychutnám plnými doušky až do konce. Mučení, řezání, čtvrcení, vytahování vnitřností. Lámání kostí a kloubů. Milosrdné mdloby a ožívování studenou vodou. Užít si každíčký nerv v mém těle, který bude jistě bolet. Ukrutně bolet. Ale zasloužím si to.

Čtvrcení zaživa. Hrůza, která mě čeká a hrůza, která před léty v mých očích způsobila, že teď sedím v nejčernější kobce krásného hradu. Zbitý, hladový, krvavý a pln bolesti, která mi připomíná, že život ve mně stále ještě je.

Bohužel.

Kapitola II.

Vraťme se ale na začátek, můj důvěrníku. Do dob, kdy zločinec, který ti píše tyto řádky, pevně svírajíc husí brk mezi svými polámanými prsty, byl ještě hoch sotva odrostlý matčině prsu. Nebo spíš matčíným prsům.

Má matka, totiž, jak si pamatuji, měla krásná prsa a já si z nich rád brával tu blahodárnou teplou tekutinu i v době, kdy jsem měl už všechny zuby. Dokud měla mléko, chodil jsem pít. Taková byla doba.

Obydlí, kde jsem vyrůstal, bylo na okraji vesnice těsně sousedící s hradem. Možná by bylo přesnější říct, že bylo až za okrajem vesnice. Byl jsem, a stále jsem parchant, který se narodil katovi. Jsem katův syn. Musel jsem se se svou rodinou stranit ostatních. Každý se bál našeho stavení a do hradu nebo do vsi se smělo jen za určitých podmínek. Ano, v našem kraji bylo plno lotrů, takže práce i peněz bylo dost. Ale nikdo se nechtěl kamarádit s katem, katovou manželkou nebo katovým děckem. Byli jsme osamoceni uprostřed krásného a živého kraje. Rej sedláků mířících na pole za vesnicí, i kupců, kejklířů a

potulných rytířů, jdoucích na hrad nabídnout své zboží, služby a umění, nebo tuláků jen bloudících krajem, byl vždycky velký. Pamatuji si na nepřeborné množství podivných tváří. Přesto jsem byl pořád sám. A mí rodiče, i když to nedávali najevo, také.

Inu katovská rodina. Rodina, která nemá právo na normální život.